

неурядові організації мають більший доступ до потерпілих ніж правоохоронні органи, що відіграє важливу роль у заохоченні потерпілих до співпраці із силовими структурами. Взаємодію між громадськими і силовими структурами доцільно проводити шляхом:

- обміну інформацією;
- розповсюдження превентивних матеріалів (листівок, плакатів, брошур тощо);
- спільне видання наукової літератури;
- проведення спільних семінарів, конференцій, «круглих столів», симпозіумів, тренінгів та проведення спільної інформаційної кампанії;

спільної розробки нормативно-правової бази стосовно протидії торгівлі людьми та надання допомоги потерпілим.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ КРИМІНОЛОГІЧНОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ НАСИЛЬНИЦЬКИХ ЗЛОЧИНІВ

молодший сержант міліції, курсант 3-го курсу факультету підготовки кадрів громадської безпеки навчально-наукового інституту підготовки кадрів громадської безпеки та психологічної служби НАВС

Кирей Катерина Олександрівна

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права НАВС
Расюк Е.В.

Насильство є таким же давнім, як і саме людство. З розвитком цивілізації воно не лише не зменшилося, а, навпаки, набуло катастрофічних розмірів. Типовими проявами насильства є: позбавлення життя, заподіяння тілесних ушкоджень, посягання на статеву свободу і недоторканність особи; захоплення заручників, здирство й інші способи вилучення майна; катування і застосування незаконних методів впливу стосовно затриманих і підслідних; перевищення влади або службових повноважень; незаконне позбавлення волі або викрадення людини, експлуатація дітей тощо. Зазначені види насильницьких дій в юридичній літературі прийнято називати «насильницькими злочинами».

Проблемами насильницької злочинності займалися такі вчені, як Антоняна Ю.М., Блувштейн Ю.Д., Бузало П.М., Головкін Б.М., Джужа О.М., Даншин І.М., Закалюк А.П., Зулкарнеєв, Д.А. Корецький, В.М. Корищиков, Л.В. Крижна, О.О. Костиря, Ю.М. Крупка, Г.Г. Мошак, Я.Я. Сотак, О.В. Старков та ін.

Метою наукової праці є висвітлення деяких аспектів кримінологічної характеристики насильницьких злочинів.

Вивчення динаміки окремих видів найтяжчих насильницьких злочинів свідчить про несприятливі кількісні, а, особливо, їх якісні зміни. За останні 11 років кількість вбивств збільшилася в 3,2 рази, тяжкої шкоди здоров'ю (тяжкі тілесні ушкодження) - у 2, хуліганства - у 2 рази. На фоні зменшення на території України стану злочинності на 9% спостерігається зростання рівня насильницької злочинності в окремих регіонах країни. Так, найбільший приріст умисних вбивств у 2010 р. зареєстровано у Закарпатській (+45,2%), Харківській (+26,4%), Миколаївській (+11,0%) областях, а умисних тілесних ушкоджень в Чернівецькій (+35,4 %), Хмельницькій (+15,1%), Тернопільській (+10,0%), Івано-Франківській (+8,3%) та Вінницькій (+2,7%) областях.

В цілому в Україні названа злочинність займає у структурі усієї злочинності в середньому 14-16%. Особливо треба відмітити те, що переважна кількість статевих злочинів через певні причини суб'єктивного характеру залишаються латентними. Незважаючи на порівняно незначну частку насильницьких злочинів у загальній структурі злочинності (18-20%), враховуючи латентність, вони відрізняються підвищеною суспільною небезпечкою, оскільки пов'язані з тяжкими наслідками для потерпілих. Сучасна насильницька злочинність переважно носить побутовий, ситуативний характер. Разом з тим, зростає кількість організованих, заздалегідь підготовлених злочинів, які нерідко характеризуються особливою жорстокістю, зухвалістю, витонченістю.

Ще одна тенденція, яка спостерігається сьогодні, - збільшення питомої ваги даних злочинів, що вчиняються жінками. За минуле десятиліття в Україні кількість жінок, засуджених за вчинення насильницьких злочинів, збільшилася у 3,2 рази.

Згідно з рівнями функціонування злочинності та її проявів, передусім, їхніх причин і умов виділяють такі три рівні діяльності запобігання злочинності: загальносуспільний, здійснюється стосовно причин і умов злочинності загальносуспільного рівня, груповий, здійснюється стосовно причин і умов злочинних проявів певної соціальної групи, що виділена за соціальною чи соціально-демографічною ознакою (злочинність робітників, службовців, жінок, неповнолітніх та ін.) або належністю до спільного середовища (за місцем проживання, праці, навчання, дозвілля тощо); індивідуальний, спрямовується щодо причин і умов конкретного злочинного прояву.

В основі діяльності МВС лежить боротьба зі злочинністю у всіх її проявах і формах. Будучи найчисленнішим загоном у системі

правоохоронних органів, міліція виявляє і розслідує понад 80 відсотків злочинів, що фіксуються кримінальною статистикою держави. Виявивши причини і умови злочинів, співробітники ОВС приймають відповідні рішення, спрямовані на їх усунення. З цією метою вони виступають на зборах трудових колективів з доповідями, лекціями, повідомленнями про зміцнення громадського порядку і профілактики злочинів та правопорушень.

КРИМІНОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ОСОБИ ЗЛОЧИНЦЯ РОМА

рядовий міліції, курсант 3-го курсу навчально-наукового інституту підготовки кадрів кримінальної міліції НАВС

Досяк Максим Богданович

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права НАВС **Заросінський Ю.Л.**

Поведінка ромів, або циганів, як їх зазвичай називають «в народі», все яскравіше помічається і критикується в українському суспільстві. Варто відзначити, що роми «користуються популярністю» не лише в Україні – вони оселилися вже по всій Європі. Але, на відміну від України, уряди європейських країн вже зробили активні кроки по придушенню асоціальної та надмірної злочинності ромів.

Історія ромів – це насичена тривалими гоніннями війна європейців з по-дитячому налаштованими дрібними злочинцями, що імовірно прийшли з Індії. Мабуть не можна не відмітити, що ставлення європейців до себе роми заробили своїми вчинками: брехня стала вхідним квитком циган в Європу, але також започаткувала нову історію досі невідомого плем'я. Практично в роми продали себе в рабство упереджень, щодо себе самих і мабуть самим ромам навряд чи колись вдасться подолати всі стереотипи нагромаджені щодо них впродовж цих тривалих віків історії джипсів. Проблема ромів зачіпає інтереси звичайних громадян, які працюють, навчаються, живуть, не порушуючи прав інших громадян, в той час як роми вже стали тією ланкою суспільства яка забула про якісь моральні чи правові норми в суспільстві.

Суттєвим фактором, що впливає на асоціалізацію рома є його сім'я, в якій дитина-ром не отримує належного виховання, піддається впливу дорослих братів та сестер, стає жертвою намовлянь батьків стати на злочинну дорогу. Важливим фактором є і умови проживання рома. При чому не завжди ці умови